

[Arbejdsministeren]

dette forslag skal modvirke misbrug af organisationsfriheden.

På det offentlige område vil enhver forskelsbehandling på grund af foreningsforhold kunne stride mod kravet om saglig og ligelig behandling af borgerne. Ulovlige beslutninger truffet af en kommunal myndighed kan efter kommunalbestyrelseslovens § 61 annulleres af tilsynsmyndigheden, og det vil i den aktuelle sammenhæng sige indenrigsministeren. Ingen, som har fulgt HT-konflikten i Roskilde, kan være i tvivl om, hvad regeringen mener om den sag.

Lad mig så slutte med at sige, at stadig flere mennesker tager afstand fra fagforeningernes forsøg på at tvinge folk til at blive medlemmer. Undersøgelser har vist, at ikke mindst de unge er modstandere. Det er mit indtryk, at forståelsen for, at fagforeningerne skal hverve medlemmer ved hjælp af guleroden frem for pilsken, har bredt sig langt ind i fagbevægelsens egne rækker. Hvad det angår, har konflikten i Roskilde haft en bivirkning, som der er grund til at glæde sig over.

Glistrup (FP):

Arbejdsministeren begyndte med at udtrykke sin tilfredshed over forholdene på det danske arbejdsmarked, men det, vi har en arbejdsminister til, er at beskæftige sig med de områder, hvor der er grund til utilfredshed. Hvis der virkelig var grund til at være tilfreds med det hele, kunne vi med det samme nedlægge arbejdsministerembedet. Det var måske udmærket, hvis vi kunne komme dertil.

Men så gik arbejdsministeren videre og sagde: Jamen vi har så mange fortrinlige ting til at klare dette specifikke problem. Vi kan indbringe det for Arbejdsretten – eller arbejdsgiveren kan – og så kan vi få en kendelse om bod, så kan vi få en ny kendelse om forhøjet bod, så kan vi eventuelt få organisationsansvar, så kan indenrigsministeren give nogle ordrer til Conny Diderichsen, og så kan vi i det hele taget gøre så meget.

Så var arbejdsministerens almindelige holdning, at det ikke var hans bord, for det, man også kunne, var, at man efterfølgende – som alle de andre ting – kunne gå hen og straffe efter nogle bestemmelser, som findes dels i borgerlig straffelov, dels i normalpolitivedtægten.

Det lyder så godt og dejligt alt sammen, hvis blot ikke livets brutale kendsgerninger viser, at det ikke er tilstrækkeligt, alt det, som arbejdsministeren opregnede at andre kunne gøre, og at det derfor er nødvendigt, at der gribes ind fra Folketingets side. Og dér tør det jo nok siges at arbejdsministeren indtager en ganske central position med hensyn til, hvordan folketingsflertallet kan manifestere sig i en sag som den foreliggende.

For problemet er jo hele denne romantik, som de 80 socialistmedlemmer i dette Folketing begynder at lægge til grund. De tænker tilbage på, hvordan samfundet var for 100 år siden, hvor sultens proletarslavehær måtte se sine børn ligge og dø derhjemme i klynger, fordi man ikke kunne skaffe mad. Så lavede man blokade imod den enkelte bagerforretning, og derved generede man bagermesteren og ikke nogen som helst andre. Derfor er blokade udtryk for den ægte sociale indignation, hvor man altså i virkeligheden rammer den uskyldige.

Men sådan er situationen jo ikke i det Danmark, der har udviklet sig siden januarbegivenhederne i Hadsund i 1973. Det Danmark, der har udviklet sig, er jo et helt andet; der er ikke nogen, der kæmper, fordi de absolut er i nød. Det er nogle, der gerne vil i TV-Avisen, det er nogle, som er med til at tage gidsler blandt de uskyldige, det er nogle, der er med til at ulejliges vores ordensmagt, som dag efter dag må rykke ud til præcis den samme opgave over for præcis de samme mennesker, det er noget med, at man begår vold, bruger partisansøm over for busserne, knalder ruderne i busserne, forsøger at hetze imod de befolkningsgrupper, der, fordi de er danske, ikke er beskyttede af straffelovens § 266 b, hvorfor man kan sætte store plakater op med deres navne og adresser og sige: Her har vi nogle ganske forfærdelige banditter. Det er den type mennesker, som vi har været ude for, ja sågar her uden for Folketinget i marts 1985, hvor vi havde en aktion af præcis det samme indhold.

Nu har vi set disse ting så umådelig mange år i træk, at vi ikke kan blive ved med at bruge disse sene, efterfølgende mildreaktioner, som arbejdsministeren skildrede, men må afpasse Folketingets holdning efter den problemstilling, der er opstået, efter problemerne, som de foreligger nu, og ikke som de forelå i 1843. Det må være således, at når politiet en, to, tre, fire